

Lối Về

Phạm Lê Tân

Lối Về, biết đâu là lối về?

*“Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi
Đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệ
Trên hai vai ta đôi vàng nhật nguyệt
Rơi xuống trăm năm một cõi đi về”
(Một cõi đi về - N.S. Trịnh Công Sơn)*

Đúng vậy, thật là mệt mỗi khi chỉ biết đi nhưng không biết lối về. Đã hơn 25 năm tôi đã đi loanh quanh không định hướng, không biết lối về, tôi mãi mê đi tìm niềm vui và hạnh phúc trong đời sống vật chất và danh vọng. Với một lối sống muốn gì có nấy, tôi tự cho tôi là một người tài giỏi, và tôi có thể làm chủ cuộc sống của tôi. Cuộc sống đầy vật chất cứ tiếp tục đến, và tôi cứ há hê hưởng thụ, tôi xem việc tìm kiếm đến Chúa là một việc dư thừa.

Tôi thú thật cuộc sống của tôi khá đầy đủ, và có được một người vợ rất hiền và dễ thương, nhưng sao tôi vẫn chưa thấy được hạnh phúc hoàn toàn.

Cuộc sống của tôi cứ êm trôi cho đến ngày 1/11/2014, đó là ngày ba tôi qua đời. Một sự mất mát quá lớn mà tôi chưa sẵn sàng chấp nhận. Chẳng lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp lại ba tôi nữa sao? Chẳng lẽ cuộc đời này chỉ có vậy thôi sao? Câu hỏi này đã làm

cho tôi rất băng khuâng và bối rối.

Ba tôi vốn là một người sống rất thâm kín, ít khi chia sẻ với con cháu trong gia đình, nên tôi không được biết nhiều về ông, nhưng tôi biết một điều là tất cả những ai biết ba tôi đều rất kính mến ông. Trong tang lễ của ba tôi, qua sự chia sẻ của một người bạn tù và cũng là người em kết nghĩa của ba tôi, một điều mà tôi chưa hề được biết, đó là một đức tin vững vàng vào Chúa và Mẹ Maria của ba tôi. Sau năm 1975, ba mẹ tôi rất vất vả, không nhà không cửa, tôi và anh chị của tôi phải chia ra ở ba nơi khác nhau, Phan Thiết, Thủ Đức và Chợ Lớn. Ba tôi thì bị bắt vào tù sau khi cả gia đình vượt biên bị thất bại, và mẹ tôi phải bôn ba chạy ngược chạy xuôi thăm các con và ba tôi trong tù. Năm 1987 gia đình đã được đoàn tụ bình an trên nước Mỹ. Khi gia đình tôi mua được một căn nhà đầu tiên, tuy tuổi của ba tôi đã lớn, nhưng mỗi ngày đi mua từng viên đá về, để xây thác nước và hồ cá. Lúc đó tôi nghĩ đây chỉ là một thác

nước, và hồ cá để ba tôi giải trí thôi. Sau khi tốn biết bao nhiêu công sức, thác nước và hồ cá đã hoàn tất thật đẹp, ba tôi rước tượng Đức Mẹ về và đặt ngay trên thác nước, và đặt một viên đá dưới chân Đức Mẹ, trên đó có dòng chữ "Source Of All Graces" tôi tạm dịch là "Nguồn Của Mọi Ân Sủng." Mỗi buổi sáng ba tôi ra đây ngồi tâm sự với Mẹ và ba tôi đã đặt tên cho góc vườn này là "Góc Vườn Của Mẹ." Tôi thấy đẹp lắm nhưng không hiểu được ý nghĩa sâu xa của góc vườn này. Như tôi đã nói trên, vì đam mê chạy theo vật chất, vài năm sau, tôi bán đi căn nhà đó để dọn vào căn nhà mới. Sau khi ba tôi qua đời, tôi có đọc được một bài viết của ba tôi nói về "Góc Vườn Của Mẹ," sau khi đọc xong tâm hồn tôi như bị xé nát và hối hận vô cùng. Ba tôi đã dựng lên góc vườn này để dâng lên Đức Mẹ và để tạ ơn cho muôn vàn hồng ân mà Đức Mẹ đã ban cho ba tôi và cả gia đình. Suốt một đời, ba tôi đã trung tín với Chúa và Mẹ Maria, thế mà tôi đã không nhận ra được điều này từ ba tôi. Bây giờ muốn nói với ba một lời xin lỗi nhưng đã quá muộn rồi.

Sự qua đời của ba tôi đã cho tôi một câu hỏi. Câu hỏi đó là ý nghĩa của cuộc sống là gì? Có phải là để thỏa mãn sự đam mê vào vật chất và danh vọng không?

Vài tuần sau khi ba tôi qua đời, trên đường về nhà từ sở làm, tôi nghe được bài Thánh ca có tựa đề "Ngài Có Đó" của Linh Mục Ân Đức.

*"... Ngài có đó dang tay chờ đợi con bao năm
Ngài kêu con mong được con đáp lời
Ngài bên con trên đường đời mờ khuất tương lai
Chân mệt nhòaì thập giá trên vai
Con mong đáp tình yêu Chúa.
... Ngài đã chiến thắng
Con mù lòa Ngài đã chiếu sáng
Ngài tỏa ngát hương và làm con say mê
Ngài là dịu êm và làm con khao khát ngày đêm...
... Con tin Chúa là tình yêu."*

Khi nghe bài Thánh ca này, tôi cảm giác như bàn tay của Chúa nhẹ nhàng vén lên trong tôi một tấm màn đã che kín tâm hồn tôi từ bấy lâu nay, để ánh sáng hồng ân của Chúa chiếu soi vào tâm hồn tôi. Ánh sáng hồng ân của Chúa đã cho tôi thấy được tận đáy tâm hồn của tôi, là nơi mà Thiên Chúa đang ngự trị. Tôi đã khẳng định rằng, ý nghĩa của cuộc sống này không phải là để thỏa mãn sự đam mê vào vật chất và danh vọng, nhưng ý nghĩa của cuộc sống này

chính là Tình Yêu là chính Chúa Giêsu Kitô.

Ôi, thật không ngờ, là một thân phận thấp hèn, vậy mà Chúa đã đoái nhìn đến tôi, chỉ cho tôi lối về và bảo tôi đi tìm ý nghĩa của cuộc sống.

Thế là tôi đã tìm lối về và tìm đến Saint Nicholas - Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp. Tôi bắt đầu dự thánh lễ Chúa Nhật thường xuyên, nhưng tôi chỉ đi một mình vì vợ tôi là người không cùng tôn giáo. Tuy vợ tôi không cùng tôn giáo nhưng rất có thiện cảm với đạo Công Giáo (chắc chắn là không phải từ tôi), và đôi khi vợ tôi cùng dự thánh lễ Chúa Nhật với tôi. Tôi gặp một anh trong ban thường vụ và xin ghi danh vào giáo xứ, anh vui vẻ trao cho tôi đơn và đồng thời mời tôi vào đoàn Liên Minh Thánh Tâm (LMTT). Tôi không biết LMTT là gì, nhưng khi nghe chữ Thánh là tôi đã dội ngược rồi, và trả lời là không được, vì tò mò tôi hỏi anh cần có những tiêu chuẩn gì để được vào đoàn LMTT? Anh cười và trả lời chỉ cần là người Công Giáo và là nam giới là được rồi. Không biết sao tôi đã nhận lời và đi họp LMTT.

Vào đoàn LMTT, tôi gặp anh trưởng của hội Knights of Columbus (KoC) và anh mời tôi gia nhập vào hội KoC, và một lần nữa tôi đã nhận lời. Vào dịp mừng Thánh Giuse tại nhà Cha Tuyên Úy của KoC, một vài anh chị đến làm quen chắc thấy tôi bơ vơ không quen biết ai. Tuy mới gặp lần đầu, nhưng tôi cảm nhận được sự thân tình của các anh chị, và các anh chị hỏi sao không thấy vợ đi cùng, tôi thưa là vợ tôi không có đến. Tôi rất có thiện cảm với các anh chị nên tôi nói là tôi sẽ cố gắng rủ vợ tôi dự thánh lễ Chúa Nhật, để giới thiệu với các anh chị. Rất ngạc nhiên là vợ tôi nhận lời và cùng dự thánh lễ với tôi vào tuần sau. Sau thánh lễ tôi giới thiệu vợ tôi với các anh chị. Sau những lần gặp gỡ trò chuyện và chia sẻ tâm tình, các anh chị mời vợ chồng tôi dự khóa Gia Đình Nazareth và chúng tôi đã nhận lời. Rồi nói tiếp tôi đã tham gia vào Phong Trào Cursillo, Ban Ca Nguyễn, v.v.

Vợ tôi đã nhận ra được sự chân thành của mọi người trong cộng đoàn và cảm thấy hăng hái hơn khi tôi rủ vợ tôi dự Thánh Lễ Chúa Nhật và đây là một điều làm cho tôi rất vui. Tôi nhớ có một lần, sau Thánh Lễ có một anh lại hỏi tôi rằng, sao tôi không bao giờ thấy chị lên Rước Lễ hết vậy, chắc chị phạm tội trọng lắm hả? Tôi thật ngỡ ngàng vì có người hỏi tôi như vậy, tôi trả lời anh, dạ vợ em không phải là người Công Giáo và anh bảo, nhưng vẫn có thể lên

xin cha ban Phép Lành. Anh còn dặn tuần sau nhớ đưa chị lên nhận Phép Lành, nếu có sợ thì anh sẽ cùng lên với chị. Đúng như lời anh dặn, tuy rất ngại, nhưng vợ tôi đã lên và nhận Phép Lành, và từ đây vợ tôi tham dự thánh lễ Chúa Nhật mỗi tuần.

Vào đúng ngày thứ Sáu Tuần Thánh của năm 2016, mẹ vợ tôi qua đời. Tuy gia đình vợ tôi theo Phật Giáo, nhưng thật bất ngờ và rất cảm động khi có sự hiện diện thật đông đủ của các bác, các anh chị em trong cộng đoàn, có cả Cha Quản Nhiệm và Cha Tuyên Úy của KoC đến cầu nguyện và tiễn đưa mẹ chúng tôi. Điều này không những đã để lại trong vợ tôi một ấn tượng tuyệt đẹp mà còn cho cả gia đình vợ tôi nữa.

Vào dịp Lễ Phục Sinh năm 2017, vợ tôi đã được tái sinh trong Chúa Giêsu Kitô. Đây là ngày mà tôi không bao giờ nghĩ là sẽ đến. Thật hạnh phúc vô cùng vì bây giờ chúng tôi sẽ cùng có chung một hướng đi và thế là cuộc sống của chúng tôi bắt đầu gắn bó với cộng đoàn.

Về với cộng đoàn, tôi được sinh hoạt chung với các bác, các anh chị em giáo dân, tôi thấy được một tinh thần phục vụ rất cao, với một tình thương rất chân thành của mọi người. Tất cả mọi người đều sẵn sàng đóng góp công sức, tài năng và tài chánh để xây dựng một cộng đoàn yêu thương. Tất cả đều phục vụ trong Yêu Thương, phục vụ trong Chúa Giêsu, phục vụ để làm Sáng Danh Chúa. Một cộng đoàn nhỏ bé thật dễ thương, một cộng đoàn sống đúng với tinh thần, là sống để phục vụ chứ không phải sống để được phục vụ. Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp là đường đã đưa tôi về lại với Chúa.

Tôi xin tóm lại:

1) Qua sự ra đi của ba tôi, Chúa đã cho tôi thức tỉnh để tôi tìm lại Lối Về, để đức tin của ba tôi được tiếp tục sống trong tôi.

2) Qua Cộng Đoàn Đức Mẹ Hằng Cứu Giúp, tôi đã tìm về lại với chính tâm của tôi là nơi mà Chúa hằng ngự trị.

Khi nhìn vào tấm hình đầu bài, tôi nhận ra rằng:

Về với Chúa không trên con đường rộng lớn và xuyên qua những thành phố sầm uất,
Nhưng trên một lối nhỏ và xuyên qua những đồng quê đơn sơ giản dị.

Con Ma Đi Xung Tội

Một buổi tối nọ ra đóng cửa nhà thờ, cha xứ thấy bóng người bước vào giải tội. Cha nghĩ có người muốn xưng tội gấp nên vào tòa giải tội.

Vừa bước vào cha nghe tiếng khóc run rẩy, nỉ non.
Cha vội khuyên:

- Con à, đừng khóc nữa. Khi con đi xưng tội thì Chúa tha thứ hết mọi tội lỗi con rồi.

Còn ma sụt sùi:

- Thưa cha, con mới phạm tội ngày hôm qua chưa kịp xưng tội.

Cha xứ tỏ lòng nhân từ:

- Hôm nay con tới xưng tội thì đâu đã muộn chứ.

Con ma:

- Thưa cha vậy không còn kịp nữa vì con mới chết sáng nay.

Vừa nghe vậy, cha xứ nổi da gà tung cửa bỏ chạy quên cả đóng cửa nhà thờ!!!...

Tina Lương Sưu Tâm